

[Lysholt Hansen.]

ministration op derude, skulle selvfølgelig den statslige administration falde væk. Men det skal den alligevel ikke, vi skal stadig væk have flotte amtmandsboliger med masser af mennesker i. Der har altså ikke været vilje på dette punkt.

Jeg kan også nævne en anden ting, der kommer til behandling i næste uge. Det er lidt provokerende, at man nu kommer med et forslag om forhøjelse af landbrugskonsulenternes lønninger — hvor der ydes en refusion på 70 pct., endda op til 85 pct. — samtidig med at man vil skære ned på en hel række andre områder. Der er tydeligt nok fredede områder hos ministeren.

Vi er klar til at gå i gang med arbejdet, men det må være under lige vilkår og under rimelig hensyntagen også til vore synspunkter.

Til slut beder jeg om, at vi nu får at vide, hvad formålet er med den overskudspolitik, som hidtil har slået fejl. Hvorfor tror man, at den vil lykkes til næste år?

Damsgaard: Meget af finanslovdebatten indtil nu har drejet sig om den begrænsning i stigningstakten for de offentlige udgifter, som sker gennem regeringens besparelsesforslag. De vil jo komme til særskilt behandling enten her i folketinget eller i finansudvalget, og derfor skal jeg ikke gå i enkeltheder, men dog understrege, at det er en begrænsning af stigningstakten, det drejer sig om, og ikke andet.

Finanslovforslaget indebærer ubestrideligt, at der reelt sættes mere af til løsningen af de offentlige opgaver især på de sociale og uddannelsesmæssige områder. Jeg nævnte i går den halve milliard kr. mere på undervisningsministeriets budget, og jeg kunne også have nævnt betydelige stigninger på socialministeriets budget. Det er derfor ikke rigtigt, hvis denne debat skulle efterlade det indtryk i befolkningen, at der nu skal ske en nedskæring af den offentlige indsats i forhold til indværende finansår, at der altså skulle ske en forringelse af det offentliges indsats, samtidig med at skatterne voksende. Dette er ikke tilfældet. Der er fortsat en betydelig sammenhæng mellem disse to sider af det offentlige budget.

Det kan undre, at man fra socialdemokra-

tisk side vurderer den skete udbygning af den offentlige indsats så lavt, at man nærmest slet ikke regner med den som forbedringer for den almindelige befolkning. Til gengæld er der jo næsten ingen grænser for, hvor højt man sætter de yderligere ønsker, som ikke opfyldes i denne omgang, fordi vi ikke mener, samfundet har råd til det.

Der kom fra den socialdemokratiske ordfører, hr. Lysholt Hansen, nogle kritiske bemærkninger over for mig om min deltagelse i den såkaldte „støvsugerbande“. I blandt fik disse bemærkninger næsten karakter af en bersærkergang over for den kendsgerning, at vi har en regering, som bygger på et samarbejde mellem de tre partier.

Jeg er naturligvis enig med hr. Lysholt Hansen i, at vi skal være opmærksomme over for uheldig sammenblanding af udøvende og lovgivende magt; men at grundloven skulle hindre ministre i at orientere sig hos deres partis folketingsgruppe og drøfte spørgsmål med repræsentanter for disse, er dog en dristig slutning, som jeg også går ud fra hr. Lysholt Hansen frafalder, inden vi er færdig med denne debat. Det sker naturligvis, når regeringen udgår fra ét parti — det vil jeg tro hr. Lysholt Hansen har erfaret mange gange — og det sker også, når den bygger på et samarbejde mellem tre partier, og grundloven giver selvfølgelig ikke forskellige regler for de to tilfælde.

Jeg hæfter mig da også mere ved, at hr. Lysholt Hansen i slutningen af sin tale udtrykte forhåbninger til arbejdet i finansudvalget med det foreliggende finanslovforslag. Jeg skal gerne i den forbindelse understrege, som det også tidligere har været fremhævet af regeringen og af venstre, at besparelsesforslagene, som har været nævnt flere gange nu, er fremlagt til forhandling og kan forhandles i folketinget, når de kommer her, og i finansudvalget, hvor de indgår i selve finanslovforslaget.

Jeg udtrykte i min tale i går, at disse besparelser ikke foreslås af lyst, men af nødvendighed. Nødvendigheden er den enkle, at hensynet til økonomien sætter meget snævre grænser for størrelsen af den efterspørgsel, en ansvarlig regering magter at tillade i det kommende år; det vil jeg gerne have understreget. Det gælder naturligvis også efterspørgslen fra de offentlige udgifter. Men